

„Továbbra is a Szeged SC edzőjének tekintem magam!”

Szalai István szerint pszichés hatások is közrejátszottak a 4. helyben

Amikor Szalai István ismételtén átvette az együttes irányítását, kifejtette, nagyon sok összetevője van a sikeres szereplésnek, az eredményesség nem csak egyedül rajta, az edzőn múlik. Elmondta, elengedhetetlen, hogy a csapat, annak valamennyi játékosa akarjon célbaérni, s ehhez kell egy olyan közeg, amely mindent megtesz azért, hogy az elképzelés ne csak álom maradjon...

A fél év alatt megélték kapcsán arra kértük az ex-vezetőedzőt, értékelje a végzeteket, az elérteteket, azt, miért nem sikerült megszerezniük a második helyet.

– A „beiktatást” követő beszélgetésünkör jegyeztük meg, korai visszatérése a kispadra, rengeteg buktatót rejtegethet... Ezeket – a csapat szereplése, az edző menesztése példázza – nem sikerült elkerülni...

– Ötödik helyen állt a csapat amikor átvettem irányítását, tehát az osztályozó még elérhetőnek látszott – így Szalai István. – Hogy korán tértem volna vissza? Magában hordozta a nagy bukás lehetőségét, mint azt is, ha később vállalom el, kisebb az esély a kudarcra. Szerintem nem az a döntő, mikor megy vissza valaki valahova, annál sokkal lényegesebb, milyen feltételrendszerben dolgozhat.

– A vezetőedző mennyiben érzí hibásnak magát abban, hogy nem sikerült eljutni az osztályozóra?

– Ötven százalékban magamra vállalom az eredménytelenséget... Sajnos, utólag jöttem rá, hiába vagyok évek óta a klubnál, ezúttal nem tudtam kellően felmérni, az egyesületnél valójában milyen a morál, a gazdasági helyzet. A történekből ítélve jobb lett volna – saját érdekemben –, ha kivárok. Ugyanakkor felerült bennem az is, milyen ember vagyok, ha nem akarok segíteni annak a klubnak, amelyiknél fél életemet eltöltöttem. Ha visszautasítom a felkérést, még nagyobb hibázok!

– A megújulás, amiben pedig nagyon bizott Szalai István, sem a csapatnál, sem az edzőnél nem következett be.

– Nyugodt lelkiismerettel állíthatom, részemről semmi olyat nem csináltam a fél év alatt, amely gátolta volna a jobb eredmény elérését. A megújulás elmaradásának több oka van... Szakmailag, úgy érzem, nem volt különösebb gond, sőt, jómagam lényegesen higgadtabban, átgondoltabban dolgoztam, mint az előző évben. Be kellett látnom, értelmetlen úgy követelnem a játékosoktól, hogy a teljesítetteket, a mai gazdasági helyzet miatt, nem lehet megfelelően viszonzni. Nagyon lényeges, milyen közegben él, ténykedik egy szakosztály. Ha nincs anyagi biztonság, ha nap mint nap létükért küzdenek a sportolók, még a legtökéletesebb családon belül is megbomlik a harmónia. Úgy látom, az elmúlt egy évben a Szeged SC-nél csak a bizonytalanság volt stabil.

– „Hivatalba” lépésekor hangzott el, ki-ki a maga területén igyekszik a kö-

Fotó: Gyenes Kálmán

Közel egy éve „nagyakarítás” volt a Szeged SC labdarúgó-szakosztályánál, új „vezérkar” látott munkához. A vezetőedzői teendőket Orosházi Lászlóra bízta, aki vállalta, olyan csapatot kovácsol a rendelkezésére álló focistákból, akiknek egy év múlva NB I-es mérkőzéseken lehet szurkolni a Tisza-parti stadionban. Orosházi László nagyon kevés sőt fogyasztott el a kék-fehér-feketé edzői „kínpadján”, fél év elmúltával „meggyőzte” őt a klub-vezetés, jobb, ha elválnak útjaik... Helyébe elődje, Szalai István lépett, aki mielőtt igent mondott, sokat vívódott, felvállalja-e a feladatot, ami az osztályozós hely kivívásával volt egyenlő. A világmegváltás neki sem sikerült, a csalódást okozó csapat a dobogóról is lecsúszott, a 4. helyen zárta a bajnokságot...

zelmúlt minden tanulságát és tapasztalatát felhasználni arra, hogy a csapat megfelelhessen az elvárásoknak. Ezel szemben mégsem volt ami motiválta volna a társaságot, melynek játéka a hitehagyottságot tükrözte mindvégig...

– Próbáltam felrázni a játékosokat, olyanra, hogy egyikük azt mondta, szakmai örült vagyok... Lelkesedésemnek viszont nem sok értelme volt, másfél hónap elteltével felhagytam azzal, hogy örökösén üzzem, hajtsam őket. Fel, mert nem volt megfelelő gazdasági háttér, így aztán előbb-utóbb összetűzésbe kerültem volna velük!

– A „rossz nyelvek” arról árulkodtak, az edző-játékos viszony nélkülözöte a derűtséget, mi több, napirenden voltak a perpatvarok, az értelmetlen viták, villongások, magyarán a szakvezető stílusa kívánalmakat hagyott...

– Amennyiben nem az elvárásoknak megfelelően szerepel egy csapat, megszokott már, hogy azt rebesgetik, a játékosok és az edző között rossz a kapcsolat. Azt tudom mondani, én soha nem alakítottam ki mély baráti nexuszt még azokkal sem, akikkel együtt játszottam. Engem nem kell szeretni, ám tiszteljenek! Másra nem tartok igényt, a labdarúgót ugyanis mindenkor munkatársamnak tekintem.

– Mi a véleménye arról, hogy játékosküldöttség járt Bodó Antal elnöknel, amennyiben Szalai István marad, úgy ők távoznak az egyesülettől?

– A klubnál 13 évet dol-

goztam, sok vezetőedzőt kiszolgáltam, eddig ilyen nem fordult elő velem. Meglepő ezt hallani, azért is, mert ez egy fajta lejárata az embernek. Érdekes, hogy pont most váltam nem kívánatos személlyé. Korrekt viszonyban voltam a labdarúgókkal, bármit kértem tőlük, azt mindenkor teljesítették. Csak azt tudom mondani, ez a mi sorsunk, ha nem megy a csapatnak, akkor az edzőről le lehet szedni a keresztvizet... Tudomásom szerint az érvényes szerződéssel rendelkező játékosok azért voltak az elnöknel, mert a klub tartozik nekik. Panaszra egyedül Radulescunak volt oka, mert őt nem tartom olyan futballistának, hogy egy magyar játékosnak elvegye a kenyerét. Biztos vagyok benne, hogy ő panaszkodott, mert nagy-nagy ígérekkel hozták Szegedre, de keveset játszott, így a pénz is kevesebb volt, mint amennyit remélt. Természetesen veszem kesergését, más kérdés, hogy nem voltam vele elégedett, azért nem szerepeltettem. Az igazsághoz tartozik az is, hogy Sallait a bajnokság alatt nem engedtem el egy teremtnőre, az albán Bushi pedig szerintem egy „fantáziajátékos”, akinél Várszegi Richárd jóval hasznosabb le(hete)tt volna...

– Térjünk vissza az együtteshez... Meglátása szerint egy emberként akarata-e a csapat, hogy visszajusson az NB I-be?

– Ez nem lehet vitatéma! Az akarás azonban nem volt szinkronban a körülményeinkkel. Az óhaj olyan volt, mint egy szép színes léggömb, amely

bármelyik pillanatban szétpukkanhatott volna, ez pedig egyenlő a klub tönkremenetelével. Ezzel, a valósággal nagyon is tisztában volt mindenki, maga a klub vezetése is. Akik reálsan mérték fel lehetőségeinket, azoknak temérdek gondot okozott mindez. Mint az is, hogy nincs szakosztályvezetés! Sem szakmai, sem gazdasági kontrollunk, sem sportdiplomáciánk nem volt, így pedig nagyon nehéz megfelelően dolgozni. Rengeteg pszichés hatás érte a játékosokat, ezeket lehetetlen volt egyik napról a másikra feledtetni. Sok volt az ígéret, ami az is maradt... Jobb, ha mindenkor őszintén feltárjuk a valóságot, a mostaninál akkor sem lett volna rosszabb a hangulat. Talán blöffölnöm kellett volna, de erre én képtelen vagyok.

– Hadd idézzek januári társalgásunkból, amikor is ezt mondta: „Tisztában vagyok vele, óriási kihívás ez a mostani vezetőedzői poszt, éppen ezért minden erőmmel és tudásommal azon leszek, hogy megfeleljek a követelményeknek, mégpedig jól! Szeretném, ha mostani szerződése – a hosszabbításokkal – tíz év múlva járna le, mert az egyenlő lenne azzal, hogy értem a dolgom. Ha most sem sikerül megvalósítanom amit akarok, akkor itt az ideje, hogy máshol vagy mással próbálkozzam, mert nekem Szegeden több sanszom nem lesz.” Ezek után mit csinál Szalai István?

– Volt egy barátinak tetsző beszélgetésem Bodó Antallal, akkor közölte velem: egyoldalúan felbontja szerződésemet! Addig, amíg nincs a kezemben a hivatalos papír, nem veszem komolyan ezt a társalgást. Hogy miért, elmondom azt is. Tavaly májusában leültünk az elnökkel és megegyeztünk, bármi is történik a csapattal – akár bent marad az első osztályban, akár kiesik –, én leszek az edző! Erre föl a Videoton elleni mérkőzés előtt azt hírelték, már nem én vagyok a szakvezető, ami később beigazolódt, mint az a szóbeszéd is, hogy ki lesz az utódom. Ma már az sem titok, nemrég miről tárgyalt Bodó Antal a vásárhelyiekkel, Pataki Tamással, dr.Lancsa Györggyel és Rostás Gyulával. Ezek után legutóbbi beszélgetésünket sem tudom hitelesként elfogadni, azért sem, mert szerződése 1993 december 31-ig szól! Szakmai és gazdasági téren semmi olyan hibát nem követtem el, amely indokolná elköldésemet! Nagyon remélem, vita nélkül megoldódik ez a kérdés, mert valójában engem ez a klub eddig mindig megbecsült. Igaz, én is becsülettel szolgáltam játékosként és edzőként egyaránt. Továbbra is ragaszkodom a Szeged SC-hez, változtatlanul híve maradok, és a már említett dátumig edzőjének tekintem magam!

Gyürki Ernő

Öregfiúk, nem vén fiúk...

Gyálaréten „hírvérő” labdarúgó-mérkőzést játszott a Szeged SC öregfiúk és a hasonló korú játékosokból összeállított Mélykút csapata. Keresztúri sípjelére, 300 néző előtt a „hazaiak” az első 45 perc után 3–1-re vezettek. A második félidőben még három rúgtak, s így alakult ki a 6–1-es végeredmény.

A két csapat összeállítása. Szeged SC: Szrenka, Bazsó, Holler, Horváth, Hegyesi, Gerecz, Lipták, Móricz, Kun, Kovács, Mészáros, Varga. Edző: Kalocsai Géza. Mélykút: Odobina, Facskó, Kránicz, id. Ádelhardt, Geizinger, Csákány, Kárász, Torma, Doszkocs, Zsebő, Kiss, Csepregi. Edző: Ádelhardt Márton.

(P)irtó jó buli

Mondta mindaz, aki az elmúlt tíz napját a Kiskunhalas környéki homokbuckákkal tarkított erdőben töltötte. A 11 országból összesereglett tájfunók ugyanis nemcsak színvonalas versenyekben részesültek, hanem a napi etapjuk után élvezhették a vendéglátó INTERFIX Kft. ételkülönlegességeit is. Ez a tény nem lett volna nagy szám, ha valamely lakott településen történne mindez, itt viszont a homokszivatra kellett áramot, vizet és jégbe hűtött sört varázsolni! No meg számtalan szabadidős rendezvényt a lovaglástól kezdve a ronsderbin át a Molnár dixieland koncertjéig.

Az SZVSE-tájfutók rendezőként visszalépni kényszerültek az indulástól – a hét végi 3 napos versenyen –, így az elsőségért a vendégeik versengtek. Az előző heti vereségért Oláh Katalin világbajnoknő alaposan visszavágott, 8

percet vert a 2. helyezettre. A férfiak mezőnyében a székesfehérvári Viniczai Ferenc még meggyőzőbb volt és ráduplázott multheti győzelmére.

Eredmények:

F 21 A: 1. Viniczai Ferenc (Videoton), N 2 A: 1. Oláh Katalin (Micro SC), N 11 C: ... 2. Buknicz Timea (Kistelek), N 13 C: ... 2. Kalmár Valéria (Pusztamérges), 3. Zombori Erika (Hódmezővásárhely), N 17 B: ... 2. Gyuris Anita (Kistelek), N 17 C: 1. Szabó Katalin (Hódmezővásárhely), 2. Gulyás Olinda (Hódmezővásárhely), N 21 B: ... 3. Hideg Istvánné (Hódmezővásárhely), F 13 C: ... 2. Vörös Endre (Hódmezővásárhely), F 45 B: ... 2. Dr. Simády Pál (SZVSE), F 50 B: 1. Bán Sándor (Hódmezővásárhely), F 65 B: 1. Csamangó Ferenc (SZVSE). Nyílt: 1. Soós László (Vásárhely), 2. Baricsa János (Vásárhely), 3. Csuka Zsigmond (Szeged).

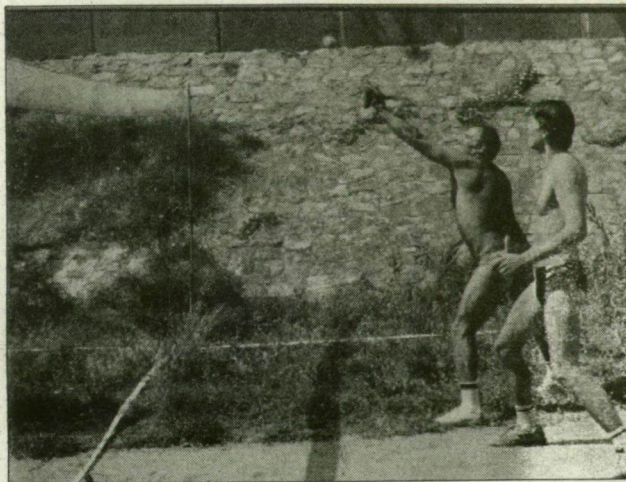
A Szőke Tisza Hajós Egylet születésnapján

Kajakversennyel, turullal, strandröplabdával ünnepeltek

Erre a vasárnapra nehéz lett volna ráfogni, hogy olyan volt, mint a többi. Legalábbis azok életében, akik tegnap, a második születésnapját ünneplő Szőke Tisza Ifjúsági Hajós Egylet telephelyén mulatták az időt... A mozgás, a kikapcsolódás és a szórakozás iránti vágyra építő júnális-szervezők ugyanis olyan remek programot öltöttek ki a Tisza Úszóház vendégei számára, amelynek bizony csak kevesen tudtak „elfelejtkezni”.

A víztől és az (egyesek alatt igencsak) imbolygó „tutajoktól” sem rettegő hölgyek és urak például már reggel 9 órakor nekivágtak a 10 km-es, túrajellegű kajakversenynek. A győzelmet Sadler B. szerezte meg a Kiss, Sinkó és a – közvetlenül a végelgyengülés előtt célba ért – Tamás, Kővári duó előtt. (A távot egyébként a 4 esztendősi Erdélyi András is teljesítette!) Kora délután, Barna Lajos halászléjének „elpusztítását” követően Tóth Péter JET-SKY (azaz „vízi motorkerékpár”) bemutatóját élvezték a nézők, és persze azok a hölgyek, akik fél perct kibírtak a szeleburdi járgány nyergében. Harminc másodpercnyi sikeres „rodeo” ugyanis – számukra – 1000 Ft-ot ért!

A korosabb szegediek egykori kedvenc szórakozása, a fura alakú útóval és teniszlabdával játszott turul ezúttal is sokakat vonzott a partra (nyert a Bronner–Berecz-páros), de a fejlődő verseny és a Copacabana homokja nélkül is megvalósítható strandröplabda-bajnokság sem hagyta hidegen az embereket. Este 6 órától pedig a mindig kiváló Molnár Dixieland Band vette át a főszerepet, és muzsikált „napzártáig”...

Valahogy így játsszák a turult... (Fotó: Hárs)

A salakmotoros válogatott győzelme

1. Magyarország 38 pont, 2. Lengyelország 36, 3. Németország 27, 4. Norvégia 19 pont.

A két verseny összesítése alapján 69 ponttal Magyarországot felkerült az A-csoport-

ba, Németország pedig 52 ponttal kiesett a B-csoportból.

A magyar salakválogatott szeptember 6-án az angliai Kings-Lynn-ben áll rajthoz Svédország, Anglia és Csehszlovákia társaságában.